

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξέμνηος
δραχ. 45. Τρίμνηος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἓν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Δεκεμβρίου 1926

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 2

ΣΕΛΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐννοιωθε ὅτι εἶχε ἀνακατωθεῖ μὲ
κάτι ποὺ ἦταν ξένο καὶ ὑπερφυσικό,
ποὺ δὲν ἀνῆκε στὸν δικό του κόσμον.
Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἦταν πολὺ εὐχαρι-
στημένος ποὺ θὰ μπορούσε νὰ παλλα-
χθῇ ἀπὸ τὸν νάνον. Δέχτηκε λοιπὸν ἀ-
μέσως τὴν προσφορὰ καὶ κράτησε ἀ-
κίνητη τὴν ἀπόχνη γιὰ νὰ μπορέσῃ
ὁ νάνος νὰ βγῇ ἔξω. Δὲν εἶχε βγεῖ
ὅμως ἀκόμη ὁ νάνος ἀπ' τὴν ἀπόχνη,
καὶ ὁ μικρὸς σκέφτηκε ὅτι μπορού-
σε νὰ ζητήσῃ πολὺ μεγαλύτερα νο-
μίματα κι' ἓνα σωρὸ πράγματα ἀ-
κόμη. Ὅπως δὴ ποτε, ἔπρεπε νὰ ζη-
τήσῃ ἀπὸ τὸν νάνον νὰ τοῦ χάσῃ τὴν
Ἐρμηνεία στὸ κεφάλι, ὥστε ὅταν
θὰ γύριζε ὁ πατέρας του, νὰ τὴν ἤ-
ξερε ἀπέξω κι' ἀνακατωτά.

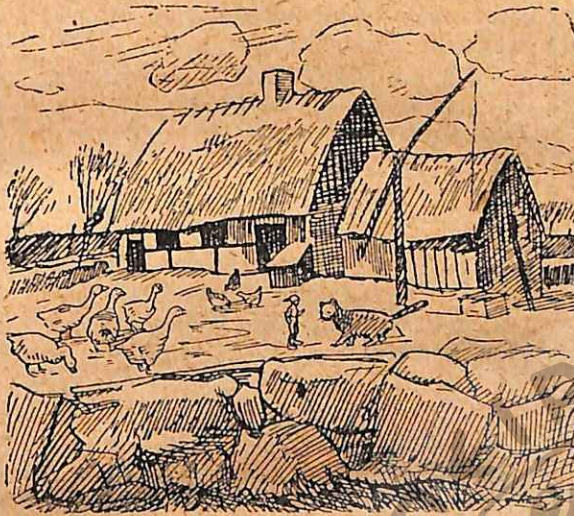
— Τί κουτὸς ποὺ ἦμουν ποὺ τὸν
ἐλευθέρωσα! σκέφθηκε καὶ ἄρχισε
ἀμέσως νὰ στριφογυρίζῃ τὴν ἀπόχνη
γιὰ νὰ μπλεχθῇ πάλι μέσα ὁ νάνος.
Ἀλλὰ μόλις ἔκανε ὁ μικρὸς αὐτὸ
τὸ πρᾶγμα, ἐννοίωσε νὰ τοῦ δίνουν
ἓνα μπάτσο τόσο φοβερό, ὥστε τοῦ
φάνηκε πὼς τὸ κεφάλι του θάσπαζε
σὲ χίλια δυὸ κομμάτια. Πετάχτηκε
στὴν ἀρχὴ στὸν ἓνα τοῖχο κι' ἔπει-
τα στὸν ἄλλον· στὸ τέλος ἔπεσε στὸ
πάτωμα κι' ἔμεινε ἀναίσθητος, ξα-
πλωμένος χάμω.

Ὅταν συνῆλθε, βρισκόταν ἀκόμη
στὴν ἴδια μεριά. Ἀπ' τὸν νάνον ὅμως
δὲν εἶχε μείνει οὔτε ἴχνος. Τὸ σκέπα-
σμα τῆς κασσέλας ἦταν κατεδαμμένο
καὶ ἡ ἀπόχνη κρεμόταν δίπλα στὸ πα-
ράθυρο στὴ συνηθισμένη τῆς θέση.
Ἄν ὁ μικρὸς δὲν ἐννοίωθε τὸ μάγου-
λό του τόσο φλογισμένο, θὰ πίστευε
ὅτι ὅλα ὅσα εἶχαν γίνεῖ, δὲν ἦταν πα-
ρὰ ἓνα ὄνειρο.

— Ὁ πατέρας μου ὅμως δὲν θὰ τὸ
πιστέψῃ πὼς ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀλήθεια,
σκέφθηκε ὁ μικρὸς. Γιὰ χατήρι τοῦ
νάνου δὲν θὰ μοῦ χαρίσῃ οὔτε μιὰ

γραμμίτσα ἀπὸ τὴν Ἐρμηνεία καὶ τὸ
καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάνω, εἶναι νὰ
στρωθῶ πάλι στὸ διάβασμα.

Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ πάῃ κατὰ
τὸ τραπέζι, ἓνα πρᾶγμα τοῦ ἔκανε τό-
ση ἐντύπωση, ὥστε δὲν ἤξερε τί νὰ
βάλλῃ μὲ τὸ νοῦ του. Ἡ κάμαρα ἦταν
ἀδύνατο νὰ εἶχε γίνεῖ πρὸς μεγάλη. Γιὰ
ποῖο λόγο ὅμως ἔπρεπε νὰ κάνῃ τόσα
βήματα παραπάνω γιὰ νὰ πλησιάσῃ
στὸ τραπέζι; Καὶ τί εἶχε πάθει καὶ ἡ
πολυθρόνα; Δὲν φαινότανε νὰ εἶχε
μεγαλώσῃ πραγματικά, ἀλλὰ ὁ μικρὸς
χρειάστηκε νὰ σκαρφαλώσῃ πρῶτα

Ὁ μικρὸς Νίλς, ἀφοῦ ἔγινε νάνος, μιλεῖ μὲ τὴ γάτα.

στὸ ξύλο, ἀνάμεσα στὰ πόδια τῆς πο-
λυθρόνας, κι' ἔπειτα νάνεδον ἀπάνω
στὸ κάθισμα. Καὶ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς εἶ-
χε πάθει τὸ τραπέζι. Ἀπ' τὴν θέση
ποὺ βρισκόταν, ὁ μικρὸς δὲν ἔφτανε γιὰ
νὰ κοιτάξῃ ἐπάνω καὶ χρειάστηκε
νάνεδον στὸ χέρι τῆς πολυθρόνας γιὰ
νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ ὅπως πρὶν!

— Καλέ, τί εἶναι τοῦτο; εἶπε ὁ
μικρὸς. Πιστεύω στ' ἀλήθεια ὅτι ὁ νά-
νος μάγεψε καὶ τὸ τραπέζι καὶ τὴν
πολυθρόνα καὶ ὅλοκληρη τὴν κάμαρα.

Τὸ βιβλίο βρισκόταν στὴ συνηθι-
σμένη του θέση καὶ κατὰ τὰ φαινό-
μενα δὲν εἶχε διόλου ἀλλάξει. Ἀλλὰ

κάτι μάγια θὰ τοῦ εἶχε κάνει καὶ αὐ-
τοῦ ὁ νάνος, γιατί ὁ μικρὸς δὲν μπο-
ροῦσε νὰ διαβάσῃ οὔτε μιὰ λέξη, ἀλλὰ
ἔπρεπε νὰ σκαρφαλώσῃ πρῶτα ἐπάνω
στὸ ἴδιο τὸ βιβλίο.

Διάβασε δυὸ-τρὶς γραμμὲς κι' ἔπει-
τα σήκωσε τὸ κεφάλι του κατὰ τύχην.
Κι' ἡ ματιά του ἔπεσε στὸν καθρέφτη
κι' ἔδωκε ἀμέσως μιὰ φωνή:

— Καλέ, γιὰ ἰδές! Νὰ ἄλλος ἓνας!

Γιατί μὲς στὸν καθρέφτη, εἶδε ὁλο-
κάθαρα ἓναν τόσο δα πισπιρίγκο μὲ
μυτερό σκουφὶ καὶ μὲ πέτσινα παντα-
λόνια.

— Φορεῖ τὰ ἴδια ρούχα σὰν κι'
ἐμένα! εἶπε ὁ μικρὸς καὶ χτύπησε
τὰ χέρια του μὲ θαυμασμό. Ἀλλὰ
τότε εἶδε πὼς ὁ ἀνθρωπάκος μέσα
στὸν καθρέφτη ἔκανε ἀκριβῶς τὸ ἴ-
διο πρᾶγμα. Ἀρχισε νὰ τραβάῃ τὰ
μαλλιά του, νὰ τοῦ κουνάῃ τὸ χέρι
του, νὰ γυρίξῃ σὰν σκούρα γύρω-
γύρω καὶ, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ μικρὸς
μὲς στὸν καθρέφτη ἔκανε ἀκριβῶς
ὅ,τι κι' ἐκεῖνος. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ
τρέχῃ γύρω-γύρω ἀπὸ τὸν καθρέφτη
γιὰ νὰ ἴδῃ μήπως ὁ ἀνθρωπάκος ἦ-
τανε κρυμμένος πουθενὰ ἐκεῖ, ἀλλὰ
δὲν μπόρεσε νὰ ἴδῃ κανένα καὶ τό-
τε ἄρχισε νὰ τρέμῃ ὁλόκληρος ἀπὸ
τὴν τρομάρρα του. Γιατί τώρα μόλις
εἶχε καταλάβῃ πὼς ὁ νάνος τὸν εἶ-
χε μαγέψῃ καὶ ὅτι ὁ ἀνθρωπάκος
ποὺ ἔδωκε τὴν ὥρα στὸν καθρέ-
φτη, δὲν ἦταν κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ'
τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Οἱ χῆρες

Ὁ μικρὸς δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρό-
πον νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶχε μεταμορφω-
θεῖ σὲ νάνον. «Σίγουρα αὐτὸ εἶναι μό-
νο μιὰ ὄπτασις ἢ ἓνα ὄνειρο», συλ-
λογίστηκε. «Ἄν ἀφήσω νὰ περάσουν
κάνα-δυὸ λεπτά, θὰ γίνω πάλι ἀνθρω-
πος, ὅπως ἦμουν καὶ πρὶν.»

Στάθηκε μπροστὰ στὸν καθρέφτη
κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. Τ' ἀνοίξε
μόλις ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά καὶ πε-
ρίμενε νὰ λυθοῦν τὰ μάγια. Ἀλλὰ δὲν
συνέβη κανένα τέτοιο πρᾶγμα κι' ἔξα-

κολουθούσε να είναι όσο μικρός ήτανε και πριν. Τά ξανθά, σχεδόν άσπρα μαλλιά του, οι φακίδες στη μύτη του, τὰ μπαλώματα επάνω στο πέτσινο πανταλόνι και ή τρύπα στην κάλτσα του, ήταν τὰ ίδια όπως και πριν, μόνο πολύ, πολύ μικρότερα. "Οχι, δεν ωφελοῦσε σὲ τίποτε δση ὥρα κι' αν στεκόταν ἐκεῖ πέρα και περίμενε. Ἐπρεπε νὰ δοκιμάση τίποτε ἄλλο. "Ω, τὸ καλύτερο ποὺ μπορούσε νὰ κάνη, θὰ ήταν νὰ ψάξη νὰ βρῇ τὸν γέρο νάνο και νὰ συμπιλιωθῇ μαζί του.

Ἐπὶ ἤδησε κάτω στὸ πάτωμα και ἄρχισε νὰ ψάχνη. Κρυφοκοίταζε κάτω ἀπ' τὶς καρέκλες και κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ, κάτω ἀπ' τὰ ντουλάπια και πίσω ἀπ' τὴ γωνιά. Τρύπωνε ἀκόμη και μέσα σὲ δυὸ-τρὶς ποντικοτρυπες, ἀλλὰ ὁ νάνος δὲν δρισκόταν ποθενά.

Καθὼς ἔψαχνε, ἔκλεινε και ἰκέτανε τὸν νάνο, και ὑποσχόταν ὅ,τι τοῦ περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλό. Ποτέ-ποτέ πιά δὲν θὰ παρέδαινε τὸν λόγο του, ποτέ, ποτέ πιά δὲν θὰ ήταν ἄτακτος, ποτέ, ποτέ δὲν θὰ τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος τὴν ὥρα ποὺ θὰ διάβαζε Ἑρμηνεία. Ἄν ξανάπαιρνε πάλι τὴν ἀνθρώπινη μορφή του, ὅταν ἓνα καλὸ και ὑπάρχον παιδί. Μ' ὅλες ὅμως τὶς ὑποσχέσεις ποὺ ἔδινε, δὲν κατόρθωνε τίποτε.

Ἐξαφνα θυμήθηκε ὅτι εἶχε ἀκούσει μιὰ φορὰ τὴν μητέρα του νὰ λέη, πὼς στοὺς νάνους ἀρέσει πολὺ νὰ βρισκονται μὲς στὸ σταβλο μὲ τὶς ἀγελάδες και ἀμέσως πῆρε τὴν ἀπόφασή νὰ πάη κι' ἐκεῖ και νὰ κοιτάξη, μήπως κατὰ τύχη ἔβρισκε τὸν νάνο. Γιὰ καλή του τύχη, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ήταν ἀνοιχτή. Γιατί ἄλλοιῶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀνοίξη; τὴν ὥρα θὰ ἔβγαζε ἔξω χωρὶς κανένα ἐμπόδιο.

Ὅταν ἔφθασε στὸ κατώφλι, κοίταξε νὰ βρῇ τὰ τσόκαρα του, γιατί στὸ σπῆτι συνήθιζε νὰ γυρίξη μονάχα μὲ τὶς κάλτσες. Συλλογίστηκε πὼς θὰ τὰ κάταφερνε νὰ περπατῇ μὲ τὰ βαριά, μεγάλα ξύλινα παπούτσια· ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀνακάλυψε ἓνα ζευγάρι μικροσκοπικά τσόκαρα, βαλμένα μπρὸς στὴν πόρτα. Ὅταν εἶδε πὼς ὁ νάνος ήτανε τόσο προνοητικός, ὥστε νὰ φροντίσῃ νὰ μικρύνῃ και τὰ τσόκαρα του ἀκόμη, ἔγινε πῶς ἀνίσυχος και εἶπε:

— Θὰ κρατήσῃ, καθὼς φαίνεται, πολὺν καιρὸ αὐτὴ ἡ συμφορά.

Ἀπάνω στὴν πλατεῖα παλιὰ σανίδα ποὺ βρισκότανε μπρὸς στὴν ἐξώπορτα, πηδούσε ἓνα σπουργίτι ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μόλις εἶδε τὸ παιδί, ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Γιὰ ἰδῆτε, καλέ, τὸν Νίλς Χόλγκερσον τὸν χηνοβοσκό! Γιὰ ἰδῆτε τὸν κοντορεβιθούλη! Γιὰ ἰδῆτε τὸν Νίλς Χόλγκερσον τὸν κοντορεβιθούλη!»

Κι' οἱ χῆνες κι' οἱ κότες γύρισαν ἀμέσως κατὰ τὸν μικρὸ κι' ἄρχισαν

νὰ χαλοῦν τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές τους. «Κικιρίκου, φώναζε ὁ κόκκορας, καλὰ νὰ τὴν πάθῃ! Κικιρίκου, μὴ εἶχει τραβήξῃ τὸ λειρὶ μου!»

«Κά, κά, κά, κά, καλὰ νὰ τὴν πάθῃ!» φώναζαν οἱ κότες και ἄρχισαν νὰ κακαρίζουν χωρὶς διακοπή.

Οἱ χῆνες μαζεφτήκανε ὅλες μαζί, πλησίασαν τὰ κεφάλια τους κι' ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη:

«Ποῖος τοῦ τῶχει κάνει; Ποῖος νὰ τοῦ τῶκανε;»

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ήταν πῶς παράξενο ἀπ' ὅλα, ήταν ποὺ ὁ μικρὸς καταλάβαινε ὅ,τι ἔλεγαν. Ἦταν τόσο ἐκπληκτος ἀπ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὥστε ἔμενε ἀκίνητος στὸ κατώφλι και ἄκουγε τὶς ὁμιλίες τῶν πουλιῶν.

— Αὐτὸ βέβαια θὰ συμβαίνει, σκέφθηκε, ἐπειδὴ ἔγινε νάνος. Καὶ γι' αὐτὸ βέβαια καταλαβαίνω τὴ γλῶσσα τῶν ζῶων.

Δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ ποὺ οἱ κότες δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πάθουν τὸ αἰώνιο «καλὰ νὰ πάθῃ». Τοὺς ἔρριξε μιὰ πέτρα και τοὺς φώναξε:

— Βουλῶστε πιά τὸ στόμα σας, βρωμοπούλια!

Ἀλλὰ εἶχε ξεχάσει ἓνα πρᾶγμα. Τώρα δὲν ήταν πιά τόσο μεγάλος, ὥστε νὰ τὸν φοβοῦνται οἱ κότες. Ὅλες μαζί χύμηξαν κατὰ πάνω του, στηλιώθηκαν γύρω του και ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

«Κά, κά, κά. Καλὰ νὰ πάθῃς. Κά, κά, κά. Καλὰ νὰ πάθῃς!»
(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΠΙΜΕΙΝΑΤΕ!

Ὅταν ὁ μακαρίτης Εὐάγγελος Κουσουλάκος, ἓνας πολὺ ἔξυπνος και γουστόζος ἄνθρωπος, ήταν διευθυντὴς τοῦ «Σκρίπ», κάποιος ἀνόητος ἐπαρχιώτης τοῦ ἔγραψε πὼς ἐπιθυμοῦσε νὰ γίνῃ ἀνταποκριτὴς τῆς ἡμερησίας του και τοῦ ἐπρότεινε τοὺς δρους του.

Ὁ Κουσουλάκος, ποὺ ἤθελε ἓναν ἀνταποκριτὴ σ' ἐκείνη τὴν πόλη, τοῦ ἔγραψε πὼς εὐχαρίστωσε θὰ τὸν διόριζε, ἂν δὲν ἔδρισκε τοὺς δρους του κάπως βαρεῖς. Καὶ τοῦ ἐπρότεινε τοὺς δικούς του.

Ἰσπερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, τοῦ ἔρχεται ἓνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν ἀνόητο ἐπαρχιώτη ποὺ, λαβαίνοντας τὸ γράμμα του, ἐνόμισε φαίνεται πὼς ὁ Κουσουλάκος τὸν εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη και τοῦ ἀπαντοῦσε ἀγέρωχα:

«Ἐπιμένω εἰς τοὺς διὰ τῆς ἀπὸ 10 μεσοῦντος ἐπιστολῆς μου προταθέντας δρους».

Κι' ὁ Κουσουλάκος τοῦ τηλεγράφησε ἀμέσως:

«Ἐπιμένετε!»

Τίποτ' ἄλλο.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἦταν Κυριακὴ ὅταν βγήκαν ἀπ' τὸ βαγόνι στὸ σταθμὸ τοῦ Κάτω-Ἰντρέ και ἐπίασαν τὴν καλύτερη κάμαρα σ' ἓνα χάνι, ἀπάνω στὸ δρομὸ, γιατί ὁ τόπος δὲν εἶχε ξενοδοχεῖα. Σὲ λίγο ὁ Νταρζαντὸν ἔφυγε γιὰ τὸ Ἰντρέ κι' ἡ Ἰδα ἔμεινε μονάχη στὴ φτωχικὴ ἐκείνην κάμαρα, ὅπου ἀνέβαιναν φωνές, γέλια και τραγούδια μεθυσμένων, Τὶ μελαγχολικά ποὺ ήταν τὰ τραγούδια αὐτῶν θαλασσινῶν ποὺ διασκέδαζαν κάτω στὴ σάλα τοῦ χανιοῦ! Καὶ τί θλιθερὴ ποὺ ήταν ἡ ψιλὴ βροχὴ ποὺ ἔπεφτε και χτυποῦσε τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου!.. Ἡ Ἰδα δὲν συλλογιζόταν παρὰ τὸν Τζάκ ποὺ ήταν τώρα τόσο κοντὰ τῆς. «Ὅ,τι κι' ἂν εἶχε κάνει, παιδί τῆς ήταν, τὸν ἀγαποῦσε. Θυμόταν τὰ εὐτυχισμένα χρόνια ποὺ εἶχαν ζήσει μαζί. Ἀχ, γιατί νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ; γιατί νὰ φύσῃ νὰ τὸν στείλουν σ' αὐτὴ τὴν ἐξορία;..

Ἄν τὸν κρατοῦσε κοντὰ τῆς, ἂν τὸν ἔστελνε σ' ἓνα σχολεῖο μὲ παιδιὰ τῆς τάξης του και τῆς ἡλικίας του, θὰ γινόταν ποτέ κλέφτης;.. Κι' ἡ μητέρα ποὺ εἶχε δειξέι τόσο ἀδυναμία, τόσο λίγη θέληση νάντισταθῇ στὰ σχέδια τοῦ ἀντρός τῆς, αἰσθανόταν τώρα μιὰ μεγάλη τύψη. Μὰ ήταν ἀργά. Τὸ κακὸ εἶχε γίνῃ. Ἡ προφητεία τοῦ γιαιτροῦ Ριθάλ εἶχε ἀληθεύει. Σὲ λίγο θὰ ξανάδλεπε μπροστὰ τῆς τὸν Τζάκ, — τὸν Τζάκ ποὺ τὸν θυμόταν παιδάκι ὁμορφο, κομψό, χαριτωμένο, καλὸ, εὐαίσθητο, — θὰ τὸν ξανάδλεπε ἐργάτη, πρόστυχο και, τὸ χειρότερο, στιγματομένο!

Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ λίγο τὴ λύπη τῆς, δοκίμασε νὰ διαβάσῃ τὰ φυλλάδια ἐκεῖνα τῆς «Ἀποικίας» ποὺ ὁ Νταρζαντὸν τὰ εἶχε ἀφήσει στὸ τραπέζι. Τὰ μάτια τῆς ἔπεσαν σ' αὐτὲς τὶς γραμμές: «Πατρικὴ Οἰκία. Σωφρονιστικὸν Δύκειον. Τελεία ἀπομόνωσις. Τὰ παιδιὰ διαιτῶνται εἰς χωριστὰ κελλία και δὲν βλέπονται ποτέ, οὔτε κἂν εἰς τὴν ἐκκλησίαν...» Ἡ καρδιά τῆς σφίχθηκε, ἄφησε τὸ φυλλάδιο και στάθηκε κοντὰ στὸ παράθυρο, νὰ περιμένῃ τὸν γυρισμὸ τοῦ ἀντρός τῆς, τὸν ἔρχομὸ τοῦ παιδιοῦ, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα σ' ἓνα σημεῖο τοῦ Δελγηρα, ποὺ φαίνονταν ἐκεῖ-κάτω, στὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ δρόμου, τρικυμισμένος σὰ θάλασσα και θολὸς ἀπ' τὴ βροχὴ... .

Ὅσο ὁ Νταρζαντὸν πῆγαινε «νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴ του» κατευχαρίστημένος. Ὡ, μὲ τίποτα δὲν θάλλαζε τὴ

θέση του σήμερα! Αὐτός, ποὺ ἀγαποῦσε τόσο τὶς πόλεις, ἔδρισκε μιὰν εὐκαιρία νὰ πάρῃ πολλές, κι' ὅλες ἐξοχες. Πρῶτα-πρῶτα ήταν τὸ λογίριο ποὺ εἶχε νὰ πειθύνῃ στὸν ἐγκληματία... ἔπειτα ἡ σκηνὴ ποὺ θὰ τὸν ἔδωζε γονατιστὸ νὰ ζητήσῃ συγγνώμῃ ἀπ' ὅλους... Αὐτὰ σχεδιάζοντας και φανταζόμενος ὁ ποιητὴς, μὲ μαῦρα ρούχα, μὲ μαῦρα γάντια, σδαρὸς, ἐπίσημος, μὲ τὴν ὀμπρέλλα του ψηλά, περπατοῦσε στὸ μεγάλο δρόμο τοῦ Ἰντρέ, ἔρημον ἐκείνη τὴν ὥρα ἐξατίας τῆς βροχῆς και τοῦ ἑσπερινοῦ.

Μιὰ γριὰ τοῦ ἔδειξε τὸ σπῆτι τοῦ Ρουντίκ. Ἀλήθεια, αὐτὸ ἦταν; Στάθηκε ἀπέξω μὲ διαταγμὸ. Γιατί ἀπ' ὅλα τὰ ἐργατικά σπιτάκια ἐκεῖνου τοῦ δρόμου, αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔδειξαν ἦταν τὸ πῶς χαρούμενο. Γελούσαν μέσα, τραγουδοῦσαν και χόρευαν!

«— Ἀδύνατο! Δὲν θάναί, δῶ τοῦ Ρουντίκ!» συλλογιζόταν ὁ ποιητὴς ποὺ περίμενε νὰ βρῇ ἓνα σπῆτι βυθισμένο στὴ λύπη, στὴν ἀπόγνωση, και νὰ μπῇ αὐτὸς σὰ σωτήρας.

Ἀξαφνα ἄκουσε κάποιον νὰ φωνάζη: — Ζεναΐδα! Ἐλα! τὸ «μαῦρο γείμενι»!...

Κι' ἀμέσως πολλές φωνές μαζί: — Ναί, ναί! Ζεναΐδα, τὸ γείμενι!

Ἀλλὰ Ζεναΐδα ἔλεγαν τὴν κόρη τοῦ Ρουντίκ. Ὅστε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔπαιρναν τόσο ἀψήφιστα τὴν δυστυχία τους, τὴν καταστροφὴ τους, κι' ἔχόρευαν και τραγουδοῦσαν, σὰν τὰ σαλικάρια τοῦ μύθου ὅταν καιγόταν τὰ σπῆτια τους; Πολὺ περίεργο!

Ἀπὸ τὰ μισανοιχτὰ παράθυρα, ὁ Νταρζαντὸν ἔδλεπε τὸν ἐξωφρενικὸ συρτὸ ποὺ χόρευαν στὴ σάλα τοῦ ἱσογείου κι' ἄκουγε κάθε τόσο νὰ φωνάζουν:

— Γειά σου, Ζεναΐδα!.. Μπράβο, Μανζέν!.. Ἐμπρός, Τζάκ!

Τί; Κι' ὁ Τζάκ λοιπὸν ἐχόρευε μαζί τους; Εἶχαν στή διασκέδασή τους και τὸν κλέφτη;.. Ὁ Νταρζαντὸν δὲν μπόρεσε πιά νὰ βαστάξῃ: Ἐσπρωξε τὴν πόρτα· καὶ... ὁ πρῶτος ποὺ εἶδε μέσα στὴ σκὴν ποὺ σήκωνε ὁ τρελο-χορὸς, ἦταν ὁ Τζάκ ποὺ χοροπηδοῦσε, κρατώντας ἀπὸ τὸνα χέρι μιὰ χοντρή ἀσχημὴ κοπέλλα, — τὴ Ζεναΐδα βέβαια, — κι' ἀπ' τὸ ἄλλο ἓνα ὁμορφο ἄντρα μὲ στολὴν τελωνοφύλακα!

Τί εἶχε συμβεῖ λοιπὸν;

Ἰδοῦ:

Ἡ Κλαρίση Ρουντίκ, ἡ δύστυχη θεὶα ποὺ ἀναγκάσθηκε χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ συνένοχη τοῦ ἀνιψιοῦ τῆς, εἶχε πάντα τὴν ἐλπίδα πὼς αὐτὸς θάφερνε πίσω τὰ λεπτὰ, καθὼς εἶχε ὑποσχεθεῖ, μετὰ δυὸ μέρες. Ὡς τότε βέβαια δὲν θὰ πάθαινε τίποτα ὁ Τζάκ. Ἀμα ὅμως πέρασε αὐτὴ ἡ προθεσμία χωρὶς νὰ

φανῇ ὁ Ναντάς, ἡ Κλαρίση, ποὺ ἔμαθε κιόλα ὅτι εἶχαν γράψῃ στοὺς γονεῖς τοῦ ἀθώου παιδιοῦ, εἶδε πὼς ἔπρεπε νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια. Ἀς ἔπιαναν τὸν ἀνιψιὸ τῆς, ἄς φυλάκιζαν κι' αὐτὴν ὡς συνένοχη, ἄς γινόταν ὅ,τι ὅ,τι· μόνο ὁ Τζάκ κι' οἱ γονεῖς του δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποφέρουν περισσότερο.

Καὶ μιὰ και δυὸ, κείνο τὸ πρωί, ἡ κυρία Ρουντίκ πῆγε στὸ ἐργαστάσιο και παρουσιάσθηκε στὸν κ. διευθυντή.

— Ἦρθα νὰ σὰς πῶ, τοῦ εἶπε μόλις τὴν ρώτησε τί τὸν ἤθελε, πὼς ὁ μαθητευόμενος Τζάκ εἶναι ἀθῶος. Ἀλλος ἔκλεψε τὴν προίκα τῆς προγο-νῆς μου.

Ὁ κ. διευθυντὴς ἀναπήδησε στὸ κάθισμά του.

— Τί λέτε, κυρία! Ἐμεῖς ἔχουμε ἀποδείξεις...

— Τί ἀποδείξεις ἔχετε; Ἡ κυρία—

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

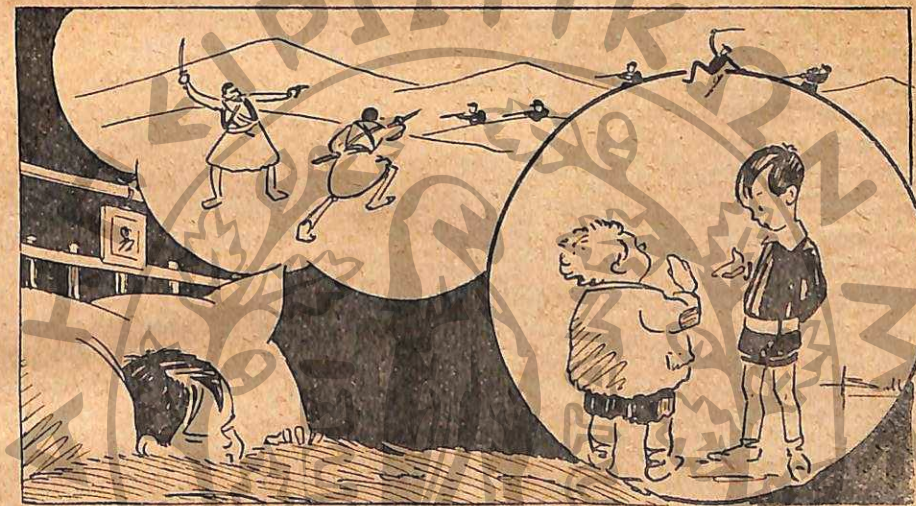
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Αὐτὰ τὰ διαβάσματα τοῦ σήκωσαν τὸ μυαλὸ τοῦ καίμενου τοῦ Μπέμπη. Φαντάζεται ὅχι μόνο πὼς μεγάλωσε, παρὰ πὼς ἔγινε κιόλα ληστής! Νύχτα-μέρα, στὸν ὕπνο του και στὸν ξύπνο του, δὲν συλλογιέται, δὲν βλέπει ἄλλο, παρὰ ληστές, συμμορίες, λημέρια, κλεφτοπόλεμους, συμπλοκές, αἰχμαλώτους, λύτρα και πάει λέοντας.

Ἐχει κι' ἓνα φίλο ὁ Μπέμπης, ἓνα γειτονόπουλο, τὸ μικρὸ Φούσκα. Νίκος εἶναι τἀληθινὸ τοῦ ὄνομα, μὰ τὸν λένε Φούσκα γιατί εἶναι ἓνα χοντρὸ παιδί, φτωχὸ τὸ καίμενο, — ὁ πατέρας του εἶναι βαρκάρης, — και κουτό, πάρα πολὺ κουτό.

Δὲν ξέρει καθόλου σχεδὸν γράμματα· ὁ Μπέμπης ὅμως τοῦ διαβάσει ἡ τοῦ

διηγείται ἀπ' τὶς ἱστορίες τῶν ληστῶν, και συχνὰ τοῦ μιλεῖ γι' αὐτοὺς, και προσπαθεῖ νὰ τοῦ μεταδώσῃ τὸν ἐνθουσιασμὸ του. Ὁ Φούσκας δὲν καταλαβαίνει βέβαια πολλὰ πράγματα, ἀκούει ὅμως μὲ προσοχὴ τὸ φίλο του και σ' ὅ,τι τοῦ λέει, ἀπαντᾷ ναί.

Μόνο μιὰ φορὰ τοῦ εἶπε ὅχι: Ὅταν ὁ Μπέμπης, ξαφνικά, τοῦ ἐπρότεινε:

— Φούσκα, ἔχουμε νὰ βγοῦμε ληστές;

— Ὁχι! ἔκαμε ὁ Φούσκας και μὲ τὸ στόμα και μὲ τὸ κεφάλι.

— Γιατί, βρε κουτό; τὸν ρωτᾷ ὁ Μπέμπης.

Ὁ Φούσκας δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως σ' αὐτό. Ἀληθινά, δὲν ἤξερε γιατί δὲν ἤθελε νὰ βγῇ ληστής μὲ τὸ Μπέμπη. Ἐπρεπε νὰ σκεφθῇ.

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

5.—Ο ψευδωνιμολόγος πρέπει να γράφει το ψευδώνυμό του μαζί με τὸν ὄνομα, σὲ δύο, στέλνει στὴ Διάπλασι, εἴτε γράμμα, εἴτε ἀπάντηση σὲ Διαγωνισμό, εἴτε κομμάτι γιὰ δημοσίευση. Κι' ἂν ἔχη πολλά ψευδώνυμα, πρέπει νὰ γράφει κάθε φορά μόνον ἓνα, μὲ τὸ ὅποιο θέλει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἡ Διάπλασις, ἢ νὰ λάβῃ μέρος στὸ Διαγωνισμό, ἢ νὰ δημοσιεύσῃ τὸ κομμάτι του. Ὅπως δὴποτε, ὄνομα καὶ ψευδώνυμο πρέπει νὰ εἶναι ἀχώριστα καὶ ποτε νὰ μὴ γράφεται μόνο τὸ ἓνα ἢ μόνο τὸ ἄλλο.

6.—Στὸ τέλος τοῦ διαπλασιακοῦ ἔτους (30 Νοεμβρίου), λέγει ἡ ἰσχὺς κάθε ψευδωνύμου, σὲ οποιαδήποτε ἐποχὴ καὶ ἂν τὸ πῆρε ὁ κάτοχός του. Καὶ γιὰ τὸ ἐπόμενο ἔτος, ἂν δέλῃ τὸ ἴδιο, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσῃ (ἢ νὰ πῶν καινοῦργο), καὶ νὰ πληρώσῃ πάλι 10 δραχμές. Οἱ ἀνανεώσεις δημοσιεύονται ἐπίσης στὴ σχετικὴ στήλῃ τῆς Ἀλληλογραφίας, χωρὶς ἀρχικά αὐτές, ἀλλὰ μόνο δταν ψηφίζουν ὅλοι τὸ ἴδιο ψευδώνυμο.

7.—Συνήθως οἱ ἀνανεώσεις τῶν ψευδωνύμων γίνονται μαζί με τὴν ἀνανέωση τῆς ἐτησίως συνδρομῆς, ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου. Ἀλλὰ κι' ἀργότερα ποτεὶ κανεὶς νὰ ἀνανεώσῃ τὸ ψευδώνυμό του, ἀρκεῖ νὰ τὸ βρῇ ἐλεύθερο. Γιατί μόνο ὡς τὸ τέλος Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ κρατῇ τὰ ψευδώνυμα τοῦ περασμένου ἔτους στὴ διάθεσιν τῶν πρώτων τῶν κατόχων. Ὑστερα τὰ θεωρεῖ ἀδόσιμα καὶ τὰ δίνει σ' ὅποιους τὰ ζητήσουν.

8.—Συνάγεται ἀπὸ τὰν ἀπάντησιν ὅτι γιὰ νὰ ἀλλάξῃ κανεὶς τὸ ψευδώνυμό του καὶ σὲ μέσο τοῦ ἔτους, πρὶν τελευτῇ δηλαδὴ ἡ ἰσχὺς του. Πάλι πρέπει νὰ πληρώσῃ 10 δραχμὲς γιὰ τὸ καινούργιο πού θὰ πάρῃ, ὅποτε κι' ἂν γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ.

9.—Τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων.—Σκοπὸς τοῦ ἐτήσιου αὐτοῦ Δημοψηφίσματος εἶναι ἡ ἀνακήρυξις καὶ ἡ βράβευσις τῶν δέκα ὀρασιότερων ψευδωνύμων τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἀναγνωστών.

10.—Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα εἶναι ὅσα δημοσιεύονται στὴ στήλῃ τῶν Ἐγκρίσεων, εἴτε ὡς νέα, εἴτε ὡς ἀνανεώσεις, σὲ διάστημα ἐνὸς διαπλασιακοῦ ἔτους, δηλαδὴ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ὡς 30 Νοεμβρίου.

11.—Ἐκλογεῖς στὸ Δημοψήφισμα εἶναι ὅλοι. Μόνον ὅμως ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο ἐγκριζόμενον γιὰ τὸ ἴδιο ἔτος, ψηφίζουν ὡς ἐκλογεῖς. Οἱ ἄλλοι, εἴτε συνδρομηταὶ κι' ἀδέλφια συνδρομητῶν χωρὶς ψευδώνυμο, εἴτε ἀγορασταὶ, πληρώνουν 20 λεπτά, σὲ νόμισμα ἢ γραμματόσημο, γιὰ κάθε ψευδώνυμο πού ψηφίζουν.

12.—Ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω ἐκλέξιμα

ψευδώνυμα (§ 10) κάθε ἐκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ ἀπὸ ἓνα ὡς δέκα, ὅσα κι' ὅποια θέλει. Γιὰ κάθε ψευδώνυμο ὅμως πού ψηφίζει, πρέπει νὰ στείλῃ χωριστὸ Ψηφοδέλτιον (καὶ χωριστὸ εἰκοσάλεπτο, ἂν δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους πού ψηφίζουν ὡς ἐκλογεῖς). Ἐάν στὸ ἴδιο ψηφοδέλτιο ὑπάρχουν περισσότερα ψευδώνυμα, μόνον ἓνα, τὸ πρῶτον γραμμένον, λογαριάζεται, κι' ὅταν ἀκόμα γιὰ τὰλλα ἔχουν σταλεῖ εἰκοσάλεπτα.

13.—Τὸ ψηφοδέλτιο γίνεται ἀπὸ ἓνα κομμάτι χαρτί, σὲ σχῆμα περίπου μισοῦ δελταρίου. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος γράφεται μόνον τὸ ψηφιζόμενον ψευδώνυμο. Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλογεως, τὸ ψευδώνυμό του (ἂν ἔχῃ), ὁ τόπος τῆς διαμονῆς του κι' ἡ χρονολογία.

14.—Ἐπιτρέπεται νὰ σταλοῦν πολλὰ ψηφοδέλτια μαζί, μέσα στὸν ἴδιο φάκελλο. (Μπορεῖ δηλαδὴ ἓνας νὰ μαζέψῃ τὰ ψηφοδέλτια τῶν φίλων του καὶ νὰ τὰ στείλῃ ὅλα μαζί μὲ τὸ δικό του). Ἐπιτρέπεται ἐπίσης, στὸ ἴδιο ψηφοδέλτιο νὰ υπογράψουν δύο ἢ περισσότεροι ἐκλογεῖς, ἀλλὰ μόνο δταν ψηφίζουν ὅλοι τὸ ἴδιο ψευδώνυμο.

15.—Τὸ κοινὸν ψηφοδέλτιο πρέπει νὰ εἶναι σὲ μεγαλύτερον σχῆμα καὶ νὰ γράφῃ ἀπὸ πίσω τοὺς ἐκλογεῖς μὲ ἀξιώματα ἀριθμῶ.

16.—Δέκα ψευδώνυμα, ὅσα συγκεντρώνουν τοὺς περισσότερους ψήφους, βραβεύονται κατὰ σειράν: ἓνα μὲ Πρῶτα Βραβεῖο, τρία μὲ Δεύτερο κι' ἔξῃ μὲ Τρίτο. Ἀλλὰ δέκα ψευδώνυμα κατόπιν παίρνουν Ἐπαῖνον.

17.—Ἐπίσης βραβεύονται καὶ δέκα ἐκλογεῖς κι' ἐπαινοῦνται ἄλλοι τόσοι μὲ κλήρον. Ἀπ' ὅλους δολαδὴ πού ἐψηφίσαν τὸ ψευδώνυμο πού πῆρε Πρῶτο Βραβεῖο, κληρώνεται ἓνας πού παίρνει κι' αὐτὸς Πρῶτο. Ἀπ' ὅλους πού ἐψηφίσαν τὰ τρία ψευδώνυμα πού πῆραν Δεύτερο Βραβεῖο, κληρώνονται τρεῖς πού παίρνουν κι' αὐτοὶ Δεύτερο, καὶ καθεῖς ἓξ.

18.—Σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς βραβευμένους τοῦ Δημοψηφίσματος, δίδονται ὡς δῶρα βιβλία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἀδιαπλάσεως, 15 δρ. ἀξίας ὅσους ἔχουν Ἀ' Βραβεῖο, 10 δρ. ὅσους ἔχουν Β' καὶ δρ. ὅσους ἔχουν Γ'. Δημοσιεύονται ἀκόμη οἱ εἰκόνες τῶν (ἂν στείλουν, ἐννοεῖται, φωτογραφίας) καὶ παίρνουν Εὐσημία (βλ. πῶς κάτω περὶ Εὐσημίων) ἀπὸ 40 οἱ τοῦ Ἀ' Βραβεῖου, καὶ ἀνάλογως οἱ λοιποί.

19.—Οἱ ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὸ Δημοψήφισμα μποροῦν νὰ δημοσιεύσουν καὶ Μικρὲς Ἀγγελίες, (βλ. πῶς κάτω περὶ Μ. Ἀγγελιών), γιὰ νὰ ζητοῦν τοὺς ψήφους τῶν ἀναγνωστῶν εἴτε ὑπὲρ τοῦ δικοῦ τῶν ψευδωνύμου, εἴτε ὑπὲρ ἄλλου πού θέλουν νὰ ἐπιτύχῃ. Ἀλλὰ οἱ Ἀγγελίες αὐτὲς πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως σεμνὲς καὶ κόσμιες, ἐπαινοὶ μόνον καὶ συστάσεις ψευδωνύμων, ἄλλως

δὲν ἐγκρίνονται γιὰ δημοσίευση. 20.—Ὅταν δημοσιεύεται ἡ Προκήρυξις τοῦ Δημοψηφίσματος, ὀρίζεται κι' ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς ψηφοδελτίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως. Ἀλληλογραφία κι' Ἐπικοινωνία μεταξὺ συνδρομητῶν.—Μικρὰ Ἀγγελία.

1.—Ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας εἶναι διπλός. Α') νὰ μαθαίνουν, νὰ συνειθίζουν τὰ παιδιά νὰ γράφουν καὶ Β') νὰ λαβαίνουν τὴν ὁδηγίαν καὶ τὴν συμβουλὴ τῆς Διαπλάσεως σὲ μὴ ὀρισμένη ἀπορία ἢ περίστασις.

2.—Πρὸς αὐτὸν τὸ σκοπὸ, ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο μποροῦν νὰ γράφουν ὅσο συχνὰ θέλουν στὴ Διάπλασι, νὰ τῆς ἀγγέλλουν διὰ τῆς ἀπορίας, νὰ τῆς ἐκθέτουν τὰς ἐντύψεις τοὺς ἀπ' τῆς ζωῆς ἢ ἀπ' ὅ, τι διαβάζουν, νὰ τῆς διηγοῦνται περιστατικά τοὺς, νὰ τῆς ἐμπιστευοῦνται τὴν χαρὰ τοὺς ἢ τὴν λύπην τοὺς. Μὲ μὴ λέξῃ νὰ τῆς γράφουν ὅ, τι κι' ὅπως γράφει ἓνα παιδί στὴ Μητέρα του. (Καὶ σὲν ἐνίκῳ μάλιστα, μὲ οἰκειότητα καὶ μὲ ἀγάπην. Ὁ τυπικὸς πληθυντικὸς δὲν ταιριάζει στὴν τρυφερὴ αὐτὴ ἀλληλογραφία).

3.—Τὰ γράμματα πρὸς τὴν Διάπλασι πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατό τακτικά καὶ καθαρογραμμένα, γιὰ νὰ μὴ δυσκολευταὶ κι' ἀγοπορῇ νὰ τὰ διαβάζῃ. Καὶ πρῶτα-πρῶτα στὴν ἐπάνω ἀριστερὴ γωνία τοῦ χαρτιοῦ τοῦ, ὁ συνδρομητὴς πρέπει νὰ γράφῃ τὸ ψευδώνυμό του μὲ κόκκινον μελάνι, (μόνον αὐτὸ κόκκινον), τὸ ὄνομα τοῦ δλόγραφο, τὴ διαμονὴν τοῦ, τὴ χρονολογίαν καὶ ὅστερα τὴν προσφώνησιν. Π: Χ: Πέτρος τοῦ Βοναῖ Γεωργίου Κ. Μακρίδης

Ἀθῆναι, 107 δὸς Ἑρμοῦ 12 Φεβρουαρίου 1927.
Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις κτλ.

Καὶ πάλι, στὸ τέλος τοῦ γράμματος, ἡ ὑπογραφή, ὄνομα μαζί καὶ ψευδώνυμο.

4.—Στὸ ἴδιο γράμμα του πρὸς τὴν Διάπλασι δὲν συνδρομητὴς μπορεῖ, ἐννοεῖται, νὰ κἀνῃ καὶ τῆς παραγγελίας του, εἴτε γι' ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς του, εἴτε γιὰ ἐγγράφον κάποιου φίλου. (Ἐσπᾶθον, βλ. πῶς κάτω), εἴτε γι' ἀποστολὴν κάποιου φύλλου, τόμου (ἂν στείλουν, ἐννοεῖται, φωτογραφίας) καὶ παίρνουν Εὐσημία (βλ. πῶς κάτω περὶ Εὐσημίων) ἀπὸ 40 οἱ τοῦ Ἀ' Βραβεῖου, καὶ ἀνάλογως οἱ λοιποί.

5.—Ὅταν γράφει κανεὶς πολλὰ καὶ διάφορες παραγγελίες, στὸ τέλος τοῦ γράμματος τοῦ πρέπει νὰ γράφῃ: (Ἀκολουθεῖ)

νὰ τῆς συγκεκριμένην μὲ τὰ ποσὰ πού στέλνει γιὰ τὴν κάθε μιὰ καὶ μὲ τὴν ἀθροίσιν. Π: Χ:

Γιὰ τὸ νέο μου ψευδώνυμο δρ. 10
Γιὰ τὰ φύλλα 5 καὶ 8 τοῦ 1922 » 4
Γιὰ τὸν τόμο τοῦ 1910 » 85
Γιὰ συνδρομὴν τοῦ τάδε » 80

Ἐμῶς τὸ ὅλον δρ. 179
μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 14.850 ταχυδρομικὴ Ἐπιταγὴ (ἡ ἐσώκλειτος εἰς χρονονόμισμα).

6.—Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰς τῆς παραγγελίας κι' ἀπ' ὅ, τι ἄλλο θέλει νὰ πῇ στὴ Διάπλασι δὲν συνδρομητὴς, τὸ γράμμα τοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ μαζί οὐτε Παιδ. Πνεῦμα ἢ Μικρὴ Ἀγγελία γιὰ δημοσίευσιν, οὐτε ἀπάντησιν σὲ Διάπλ. Συμμετοχῆς, οὐτε τίποτ' ἄλλο. Ὅλ' αὐτὰ μποροῦν βεβαίως νὰ εἶναι ἐσώκλειστα στὸ τέλος τοῦ γράμματος, ἀλλὰ τὸ κάθε τι πρὸς τὴν Διάπλ. πρέπει νὰ εἶναι γραμμένον χωριστὰ καὶ νὰ εἶναι ἀπὸ μόνον τοῦ, σὲ ἄλλο χαρτί, καὶ κατὰ τὴν ἐκδόσιν αὐτὴ τῆς ἀγάπης τὸς πλῆθους φίλων, γράφει μὲ τὴν καρδίαν τοῦ τὸ Εὐχαριστήριον αὐτὸ γιὰ ὅλους.

7.—Ὅταν αὐτὸ πού πρέπει νὰ γράφεται χωριστὰ, εἶναι γραμμένον στὸ ἴδιο χαρτί μὲ τὸ γράμμα, πᾶν ἄνθρωπος. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ Διάπλασις, κάθε τι ποὺ λαβαίνει, τὸ φυλάει χωριστὰ ἀπὸ τὰ γράμματα, ἄλλως Παιδ. Πνεύματα. ἄλλοι τοὺς ἀγωνισμοὺς κτλ.

8.—Τὰ γράμματα πρὸς τὴν Διάπλ. ὅταν τὰ στέλνει κανεὶς μὲ τὸ Ταχυδρομείο, πρέπει νὰ τὰ ἐνθυμῇ καὶ νὰ γράφῃ σὲ τὸ γράμμα πᾶν ἄνθρωπος. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ Διάπλ. κάθε τι ποὺ λαβαίνει, τὸ φυλάει χωριστὰ ἀπὸ τὰ γράμματα, ἄλλως Παιδ. Πνεύματα. ἄλλοι τοὺς ἀγωνισμοὺς κτλ.

9.—Ἀπὸ τὰ γράμματα λοιπὸν πού λαβαίνει κάθε ἐβδομάδα, τὸ 33ον Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως, ἀντιστοιχεῖ ἀπὸ τὸν Ἀναγν. κ' εἰς τὴν ἀντιστοιχίαν ἀπὸ τὸν κ. Βώττη, ἡ ἀντιστοιχία τῆς 34ης εἶναι κατὰ ἑκτακτοί.

10.—Ὅταν γράφει κανεὶς πολλὰ καὶ διάφορες παραγγελίες, στὸ τέλος τοῦ γράμματος τοῦ πρέπει νὰ γράφῃ: (Ἀκολουθεῖ)

νὰ τῆς συγκεκριμένην μὲ τὰ ποσὰ πού στέλνει γιὰ τὴν κάθε μιὰ καὶ μὲ τὴν ἀθροίσιν. Π: Χ:

Ἀθῆναι, 107 δὸς Ἑρμοῦ 12 Φεβρουαρίου 1927.

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις κτλ.

Καὶ πάλι, στὸ τέλος τοῦ γράμματος, ἡ ὑπογραφή, ὄνομα μαζί καὶ ψευδώνυμο.

4.—Στὸ ἴδιο γράμμα του πρὸς τὴν Διάπλ. δὲν συνδρομητὴς μπορεῖ, ἐννοεῖται, νὰ κἀνῃ καὶ τῆς παραγγελίας του, εἴτε γι' ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς του, εἴτε γιὰ ἐγγράφον κάποιου φίλου. (Ἐσπᾶθον, βλ. πῶς κάτω), εἴτε γι' ἀποστολὴν κάποιου φύλλου, τόμου (ἂν στείλουν, ἐννοεῖται, φωτογραφίας) καὶ παίρνουν Εὐσημία (βλ. πῶς κάτω περὶ Εὐσημίων) ἀπὸ 40 οἱ τοῦ Ἀ' Βραβεῖου, καὶ ἀνάλογως οἱ λοιποί.

5.—Ὅταν γράφει κανεὶς πολλὰ καὶ διάφορες παραγγελίες, στὸ τέλος τοῦ γράμματος τοῦ πρέπει νὰ γράφῃ: (Ἀκολουθεῖ)

νὰ τῆς συγκεκριμένην μὲ τὰ ποσὰ πού στέλνει γιὰ τὴν κάθε μιὰ καὶ μὲ τὴν ἀθροίσιν. Π: Χ:

Γιὰ τὸ νέο μου ψευδώνυμο δρ. 10

Γιὰ τὰ φύλλα 5 καὶ 8 τοῦ 1922 » 4

Γιὰ τὸν τόμο τοῦ 1910 » 85

Γιὰ συνδρομὴν τοῦ τάδε » 80

Ἐμῶς τὸ ὅλον δρ. 179

μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 14.850 ταχυδρομικὴ Ἐπιταγὴ (ἡ ἐσώκλειτος εἰς χρονονόμισμα).

6.—Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰς τῆς παραγγελίας κι' ἀπ' ὅ, τι ἄλλο θέλει νὰ πῇ στὴ Διάπλ. δὲν συνδρομητὴς, τὸ γράμμα τοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ μαζί οὐτε Παιδ. Πνεῦμα ἢ Μικρὴ Ἀγγελία γιὰ δημοσίευσιν, οὐτε ἀπάντησιν σὲ Διάπλ. Συμμετοχῆς, οὐτε τίποτ' ἄλλο. Ὅλ' αὐτὰ μποροῦν βεβαίως νὰ εἶναι ἐσώκλειστα στὸ τέλος τοῦ γράμματος, ἀλλὰ τὸ κάθε τι πρὸς τὴν Διάπλ. πρέπει νὰ εἶναι γραμμένον χωριστὰ καὶ νὰ εἶναι ἀπὸ μόνον τοῦ, σὲ ἄλλο χαρτί, καὶ κατὰ τὴν ἐκδόσιν αὐτὴ τῆς ἀγάπης τὸς πλῆθους φίλων, γράφει μὲ τὴν καρδίαν τοῦ τὸ Εὐχαριστήριον αὐτὸ γιὰ ὅλους.

7.—Ὅταν αὐτὸ πού πρέπει νὰ γράφεται χωριστὰ, εἶναι γραμμένον στὸ ἴδιο χαρτί μὲ τὸ γράμμα, πᾶν ἄνθρωπος. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ Διάπλ. κάθε τι ποὺ λαβαίνει, τὸ φυλάει χωριστὰ ἀπὸ τὰ γράμματα, ἄλλως Παιδ. Πνεύματα. ἄλλοι τοὺς ἀγωνισμοὺς κτλ.

8.—Τὰ γράμματα πρὸς τὴν Διάπλ. ὅταν τὰ στέλνει κανεὶς μὲ τὸ Ταχυδρομείο, πρέπει νὰ τὰ ἐνθυμῇ καὶ νὰ γράφῃ σὲ τὸ γράμμα πᾶν ἄνθρωπος. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ Διάπλ. κάθε τι ποὺ λαβαίνει, τὸ φυλάει χωριστὰ ἀπὸ τὰ γράμματα, ἄλλως Παιδ. Πνεύματα. ἄλλοι τοὺς ἀγωνισμοὺς κτλ.

9.—Ἀπὸ τὰ γράμματα λοιπὸν πού λαβαίνει κάθε ἐβδομάδα, τὸ 33ον Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως, ἀντιστοιχεῖ ἀπὸ τὸν Ἀναγν. κ' εἰς τὴν ἀντιστοιχίαν ἀπὸ τὸν κ. Βώττη, ἡ ἀντιστοιχία τῆς 34ης εἶναι κατὰ ἑκτακτοί.

10.—Ὅταν γράφει κανεὶς πολλὰ καὶ διάφορες παραγγελίες, στὸ τέλος τοῦ γράμματος τοῦ πρέπει νὰ γράφῃ: (Ἀκολουθεῖ)

νὰ τῆς συγκεκριμένην μὲ τὰ ποσὰ πού στέλνει γιὰ τὴν κάθε μιὰ καὶ μὲ τὴν ἀθροίσιν. Π: Χ:

Γιὰ τὸ νέο μου ψευδώνυμο δρ. 10

Γιὰ τὰ φύλλα 5 καὶ 8 τοῦ 1922 » 4

Γιὰ τὸν τόμο τοῦ 1910 » 85

Γιὰ συνδρομὴν τοῦ τάδε » 80

Ἐμῶς τὸ ὅλον δρ. 179

μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 14.850 ταχυδρομικὴ Ἐπιταγὴ (ἡ ἐσώκλειτος εἰς χρονονόμισμα).

6.—Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰς τῆς παραγγελίας κι' ἀπ' ὅ, τι ἄλλο θέλει νὰ πῇ στὴ Διάπλ. δὲν συνδρομητὴς, τὸ γράμμα τοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ μαζί οὐτε Παιδ. Πνεῦμα ἢ Μικρὴ Ἀγγελία γιὰ δημοσίευσιν, οὐτε ἀπάντησιν σὲ Διάπλ. Συμμετοχῆς, οὐτε τίποτ' ἄλλο. Ὅλ' αὐτὰ μποροῦν βεβαίως νὰ εἶναι ἐσώκλειστα στὸ τέλος τοῦ γράμματος, ἀλλὰ τὸ κάθε τι πρὸς τὴν Διάπλ. πρέπει νὰ εἶναι γραμμένον χωριστὰ καὶ νὰ εἶναι ἀπὸ μόνον τοῦ, σὲ ἄλλο χαρτί, καὶ κατὰ τὴν ἐκδόσιν αὐτὴ τῆς ἀγάπης τὸς πλῆθους φίλων, γράφει μὲ τὴν καρδίαν τοῦ τὸ Εὐχαριστήριον αὐτὸ γιὰ ὅλους.

7.—Ὅταν αὐτὸ πού πρέπει νὰ γράφεται χωριστὰ, εἶναι γραμμένον στὸ ἴδιο χαρτί μὲ τὸ γράμμα, πᾶν ἄνθρωπος. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ Διάπλ. κάθε τι ποὺ λαβαίνει, τὸ φυλάει χωριστὰ ἀπὸ τὰ γράμματα, ἄλλως Παιδ. Πνεύματα. ἄλλοι τοὺς ἀγωνισμοὺς κτλ.

8.—Τὰ γράμματα πρὸς τὴν Διάπλ. ὅταν τὰ στέλνει κανεὶς μὲ τὸ Ταχυδρομείο, πρέπει νὰ τὰ ἐνθυμῇ καὶ νὰ γράφῃ σὲ τὸ γράμμα πᾶν ἄνθρωπος. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ Διάπλ. κάθε τι ποὺ λαβαίνει, τὸ φυλάει χωριστὰ ἀπὸ τὰ γράμματα, ἄλλως Παιδ. Πνεύματα. ἄλλοι τοὺς ἀγωνισμοὺς κτλ.

9.—Ἀπὸ τὰ γράμματα λοιπὸν πού λαβαίνει κάθε ἐβδομάδα, τὸ 33ον Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως, ἀντιστοιχεῖ ἀπὸ τὸν Ἀναγν. κ' εἰς τὴν ἀντιστοιχίαν ἀπὸ τὸν κ. Βώττη, ἡ ἀντιστοιχία τῆς 34ης εἶναι κατὰ ἑκτακτοί.

10.—Ὅταν γράφει κανεὶς πολλὰ καὶ διάφορες παραγγελίες, στὸ τέλος τοῦ γράμματος τοῦ πρέπει νὰ γράφῃ: (Ἀκολουθεῖ)

νὰ τῆς συγκεκριμένην μὲ τὰ ποσὰ πού στέλνει γιὰ τὴν κάθε μιὰ καὶ μὲ τὴν ἀθροίσιν. Π: Χ:

Γιὰ τὸ νέο μου ψευδώνυμο δρ. 10

Γιὰ τὰ φύλλα 5 καὶ 8 τοῦ 1922 » 4

Γιὰ τὸν τόμο τοῦ 1910 » 85

Γιὰ συνδρομὴν τοῦ τάδε » 80

Ἐμῶς τὸ ὅλον δρ. 179

μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 14.850 ταχυδρομικὴ Ἐπιταγὴ (ἡ ἐσώκλειτος εἰς χρονονόμισμα).

6.—Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰς τῆς παραγγελίας κι' ἀπ' ὅ, τι ἄλλο θέλει νὰ πῇ στὴ Διάπλ. δὲν συνδρομητὴς, τὸ γράμμα τοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ μαζί οὐτε Παιδ. Πνεῦμα ἢ Μικρὴ Ἀγγελία γιὰ δημοσίευσιν, οὐτε ἀπάντησιν σὲ Διάπλ. Συμμετοχῆς, οὐτε τίποτ' ἄλλο. Ὅλ' αὐτὰ μποροῦν βεβαίως νὰ εἶναι ἐσώκλειστα στὸ τέλος τοῦ γράμματος, ἀλλὰ τὸ κάθε τι πρὸς τὴν Διάπλ. πρέπει νὰ εἶναι γραμμένον χωριστὰ καὶ νὰ εἶναι ἀπὸ μόνον τοῦ, σὲ ἄλλο χαρτί, καὶ κατὰ τὴν ἐκδόσιν αὐτὴ τῆς ἀγάπης τὸς πλῆθους φίλων, γράφει μὲ τὴν καρδίαν τοῦ τὸ Εὐχαριστήριον αὐτὸ γιὰ ὅλους.

7.—Ὅταν αὐτὸ πού πρέπει νὰ γράφεται χωριστὰ, εἶναι γραμμένον στὸ ἴδιο χαρτί μὲ τὸ γράμμα, πᾶν ἄνθρωπος. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ Διάπλ. κάθε τι ποὺ λαβαίνει, τὸ φυλάει χωριστὰ ἀπὸ τὰ γράμματα, ἄλλως Παιδ. Πνεύματα. ἄλλοι τοὺς ἀγωνισμοὺς κτλ.

8.—Τὰ γράμματα πρὸς τὴν Διάπλ. ὅταν τὰ στέλνει κανεὶς μὲ τὸ Ταχυδρομείο, πρέπει νὰ τὰ ἐνθυμῇ καὶ νὰ γράφῃ σὲ τὸ γράμμα πᾶν ἄνθρωπος. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ Διάπλ. κάθε τι ποὺ λαβαίνει, τὸ φυλάει χωριστὰ ἀπὸ τὰ γράμματα, ἄλλως Παιδ. Πνεύματα. ἄλλοι τοὺς ἀγωνισμοὺς κτλ.

9.—Ἀπὸ τὰ γράμματα λοιπὸν πού λαβαίνει κάθε ἐβδομάδα, τὸ 33ον Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως, ἀντιστοιχεῖ ἀπὸ τὸν Ἀναγν. κ' εἰς τὴν ἀντιστοιχίαν ἀπὸ τὸν κ. Βώττη, ἡ ἀντιστοιχία τῆς 34ης εἶναι κατὰ ἑκτακτοί.

10.—Ὅταν γράφει κανεὶς πολλὰ καὶ διάφορες παραγγελίες, στὸ τέλος τοῦ γράμματος τοῦ πρέπει νὰ γράφῃ: (Ἀκολουθεῖ)

νὰ τῆς συγκεκριμένην

